M.I. VAN DIJK EN T. WILMS

Jurisprudentie

ARBEIDSVERHOUDINGEN

College van Arbiters KNVB 25 augustus 2014
Nr. 1402 (*Sportclub NEC (NEC)/*

Inleiding

is, als hoofdtrainer van een elftal in de hoogste klasse van het amateurvoetbal, in dienst getreden bij NEC per 1 oktober 2013 op basis van een op 17 november 2013 door partijen getekende arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd. Als gevolg van problemen in december 2013 met betrekking tot de beschikbaarheid van op trainingsavonden werd op staande voet ontslagen. Na overleg tussen partijen, heeft NEC dit ontslag ingetrokken.

Aldus NEC bleven ook na het intrekken van het ontslag op staande voet de problemen omtrent de afwezigheid van op trainingsavonden bestaan. zou niet tot een oplossing van de problemen willen komen en zich schuldig maken aan werkweigering. Daarnaast zou zonder overleg en zonder toestemming van NEC een arbeidsovereenkomst hebben getekend bij een andere club (ESA) voor het seizoen 2014-2015, hetgeen in strijd zou zijn met de arbeidsovereenkomst tussen NEC en . NEC besluit daarom een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst in te dienen bij de arbitragecommissie.

Volgens stelt NEC ten onrechte dat er sprake zou zijn van werkweigering. is van mening dat NEC louter het trainersdiploma van zou gebruiken, terwijl een ander, die niet over het vereiste trainersdiploma beschikte, feitelijk als hoofdtrainer zou fungeren; de zogenaamde 'stroman-constructie'. Daarnaast stelt dat ten tijde van het tekenen van de arbeidsovereenkomst een flexibele invulling van de afspraken met NEC is overeengekomen, waarbij niet altijd op de trainingsavonden aanwezig hoefde te zijn zolang hij op de wedstrijddagen aanwezig was.

Verder stelt dat hij diverse malen heeft aangegeven open te staan voor overleg en dat het derhalve onjuist is dat hij niet heeft willen meewerken aan een oplossing voor de ontstane geschillen. NEC zou voorts zijn geïnformeerd over de belangstelling van ESA en de werkzaamheden bij deze nieuwe club zouden goed te combineren zijn met de werkzaamheden bij NEC. concludeert daarom tot afwijzing van het verzoek op ontbinding. Indien het verzoek toch zou worden toegewezen, verzoekt om de toekenning van een vergoeding.

voegt hieraan toe dat NEC al diverse malen het salaris niet, althans niet tijdig, zou hebben betaald. verzoekt daarom veroordeling van NEC tot betaling van het achterstallige salaris over de maanden mei, juni en juli 2014, alsmede tijdige loondoorbetaling tot het moment dat de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig eindigt, te vermeerderen met wettelijke rente, wettelijke verhoging en buitengerechtelijke kosten.

Beoordeling

NEC heeft verzocht het geschil als een spoedgeding te behandelen vanwege haar penibele financiële situatie. Dit verzoek is door de arbitragecommissie toegewezen. Vervolgens dient de arbitragecommissie te onderzoeken of de verhoudingen tussen partijen zodanig zijn verstoord, dat de arbeidsovereenkomst op korte termijn behoort te worden ontbonden en zo ja, of het dan billijk is om aan een vergoeding toe te kennen.

Mede op grond van hetgeen ter zitting door partijen is aangedragen wordt geconcludeerd dat de verhoudingen tussen partijen duurzaam zijn verstoord. Hier komt bij dat ter zitting heeft opgemerkt dat hij niet meer volledig invulling kan geven aan de arbeidsovereenkomst met NEC, vanwege zijn (aanvullende) verplichtingen bij ESA. De arbitragecommissie zal daarom overgaan tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst per 1 september 2014.

Met betrekking tot de toe te kennen vergoeding wordt geoordeeld dat aan beide partijen een verwijt valt te maken. Partijen hebben ter zitting niet de schijn kunnen wegnemen dat inderdaad alleen, althans voornamelijk, is gecontracteerd omdat hij, in tegenstelling tot de andere trainer, over de vereiste papieren beschikte. In zoverre was er dus sprake van een schijnconstructie waarbij alleen gebruik gemaakt werd van het diploma van en hij alleen werd verplicht op zondag op de bank te zitten voor het geval de KNVB zou komen

controleren. Voor dit oordeel is temeer reden nu in de arbeidsovereenkomst is bepaald dat [illegible] acht uren per week werkzaam is en de ervaring leert dat een adequate uitvoering van de taak trainer/coach van een elftal dat in de hoogste klasse van het amateurvoetbal op zondag uitkomt, een groter tijdsbeslag vergt.

Nu de voornoemde constructie in strijd is met de KNVB-reglementen dient hieraan zo spoedig mogelijk een einde te komen en is een vergoeding aan een der partijen bij de beëindiging van de arbeidsovereenkomst niet gerechtvaardigd. Gelet op deze uitkomst, zullen de kosten van de arbitrage met betrekking tot het ontbindingsverzoek worden gecompenseerd met uitzondering van de kosten van de KNVB, die voor rekening van NEC komen.

Met betrekking tot de loondoorbetaling heeft NEC onvoldoende verweer gevoerd tegen de stellingen van [illegible] dat hij geen salaris meer zou hebben ontvangen vanaf mei 2014. Het verzoek van [illegible] tot betaling van het salaris zal derhalve worden toegewezen. De arbitragecommissie zal hierbij uitgaan van een bruto maandsalaris van € 917,37, zoals door partijen ter zitting opgemerkt. De wettelijke verhoging wordt beperkt tot 10% over het toe te wijzen bedrag. Nu [illegible] niet heeft gesteld vanaf welke datum de wettelijke rente zou zijn gaan lopen, is deze verschuldigd vanaf de eerste dag van de maand volgende op die waarop het salaris had moeten worden betaald. Een vergoeding voor buitengerechtelijke kosten wordt niet toegewezen omdat [illegible] niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij dergelijke kosten heeft gemaakt. Als de in het ongelijk gestelde partij zal NEC voor dit deel van de procedure in de proceskosten worden veroordeeld.

Beslissing

De arbitragecommissie ontbindt de arbeidsovereenkomst tussen partijen met ingang van 1 september 2014 en compenseert in dit kader de proceskosten tussen partijen met uitzondering van de kosten van de KNVB, die voor rekening van NEC komen.

Daarnaast veroordeelt de arbitragecommissie NEC tot betaling van vier maandsalarissen aan [illegible] en tot betaling van wettelijke verhoging en wettelijke rente, alsmede tot betaling van de proceskosten in dit kader.

CAS 13 augustus 2014

CAS 2013/A/3417 (*FC Metz/NK Nafta Lendava (Nafta)*)

Inleiding

Een voetbalspeler (hierna: de speler) geboren op 22 februari 1990 was van 8 september 1998 tot 30 juni 2009 geregistreerd bij Nafta als amateurspeler en tot 5 oktober 2011 als profspeler. Op 25 juli 2009 is Nafta met de speler een arbeidsovereenkomst overeengekomen die liep tot 30 juni 2013. Op 1 februari 2011 kwamen Nafta en de speler een nieuwe arbeidsovereenkomst overeen, welke liep tot 30 juni 2014.

Nafta kampte in het seizoen 2010/2011 met financiële problemen en als gevolg hiervan zijn Nafta en de speler op 31 maart 2011 een vaststellingsovereenkomst overeengekomen om hun contractuele relatie te beëindigen. Op 12 augustus 2011 heeft de speler zijn laatste wedstrijd voor Nafta gespeeld. Op 17 augustus 2011 is de speler een arbeidsovereenkomst overeengekomen met FC Metz en op 5 oktober 2011 werd hij geregistreerd als speler van FC Metz.

Nafta stelde zich op het standpunt dat zij als gevolg van de transfer van de speler, voor het einde van het seizoen van de 23e verjaardag van de speler, recht had op een opleidingsvergoeding. Nadat FC Metz weigerde deze vergoeding vrijwillig te voldoen, startte Nafta een procedure bij de FIFA Dispute Resolution Chamber (hierna: FIFA DRC). Op 25 april 2013 oordeelde de FIFA DRC dat FC Metz aan Nafta een opleidingsvergoeding was verschuldigd van € 400 000 plus 5% rente.

Tegen dit besluit heeft FC Metz beroep ingesteld bij het Court of Arbitration for Sport (hierna: CAS). FC Metz stelt zich op het standpunt dat zij geen opleidingsvergoeding is verschuldigd omdat zij een 'vrije' speler heeft aangetrokken, die geen contractuele verplichtingen meer had ten opzichte van Nafta. Nafta voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

FC Metz stelt zich op het standpunt dat de FIFA-reglementen bepalen dat de FIFA louter over geschillen omtrent opleidingsvergoeding mag beslissen indien de clubs zijn aangesloten bij verschillende (internationale voetbal)bonden. Nu Nafta niet, of niet meer zou zijn aangesloten bij de Sloveense Voetbalbond, zou Nafta geen beroep toekomen op een opleidingsvergoeding. Nafta stelt daarentegen dat zij in Slovenië staat geregistreerd als sportvereniging en alle daaromtrent bestaande rechten en aansprakelijkheden bezit.

Het CAS concludeert dat de wijze van aansluiting van Nafta bij de Sloveense Voetbalbond onduidelijk blijft en daarmee tevens de vraag of Nafta gerechtigd is een opleidingsvergoeding te claimen. De Sloveense Voetbalbond heeft immers schriftelijk aan het CAS medegedeeld dat, hoewel Nafta nog is geregistreerd als rechtspersoon, Nafta thans niet meer deelneemt aan een officiële competitie en evenmin is aangesloten bij een aan de Sloveense Voetbalbond verbonden associatie. Dit terwijl aansluiting bij een nationale voetbalbond een formeel vereiste is om bij de FIFA procespartij te kunnen zijn in een zaak die betrekking heeft op opleidingsvergoeding.

Het CAS oordeelt dat de vraag of Nafta gerechtigd was om een opleidingsvergoeding te claimen bij de FIFA in het onderhavige geschil in het midden kan blijven. Het CAS overweegt daartoe als volgt.

Op basis van de FIFA-reglementen is een opleidingsvergoeding verschuldigd indien een profspeler wordt getransfereerd tussen clubs van verschillende bonden voor

het einde van het seizoen van zijn 23e verjaardag. Partijen zijn het eens dat aan deze vereisten is voldaan, met uitzondering van de voorwaarde dat er sprake is van een transfer. Het CAS moet daarom oordelen of er in het onderhavige geval sprake is van transfer van de speler van Nafta naar FC Metz. Relevant hierbij is of de speler ten tijde van het overeenkomen van de arbeidsovereenkomst met FC Metz nog contractuele verplichtingen had ten aanzien van Nafta.

De FIFA DRC heeft in dit verband geoordeeld dat, hoewel er geen sprake is van een transferovereenkomst, er wel degelijk sprake zou zijn van een transfer van de speler van Nafta naar FC Metz. Dit omdat de vaststellingsovereenkomst een bepaling bevat vergelijkbaar met een zogenaamde 'buy-out-clause', op grond waarvan de speler zijn contract alleen vroegtijdig zou kunnen afkopen/beëindigen indien er een bepaald bedrag wordt betaald aan de club. Er zou derhalve nog sprake zijn van contractuele verplichtingen jegens Nafta.

FC Metz stelt dat – op het moment dat zij met de speler een contract overeenkwam – de arbeidsovereenkomst tussen de speler en Nafta al was geëindigd door de vaststellingsovereenkomst. Er zou sprake zijn van een vrije speler zonder contractuele verplichtingen en voor vrije spelers hoeft geen transfervergoeding te worden betaald, aldus FC Metz. Nafta stelt zich op het standpunt dat er nog steeds sprake was van contractuele verplichtingen, omdat de vaststellingsovereenkomst een buy-out-clause zou bevatten en de arbeidsverhoudingen slechts zouden eindigen door het afkopen van het contract.

Het CAS is van oordeel dat een buy-out-clause een bepaling is die is opgenomen in een (arbeids)overeenkomst en bij voorbaat het bedrag bepaalt dat de partij die het contract vroegtijdig beëindigd moet betalen. Dit volgt uit artikel 17 FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players. Tegen deze achtergrond moet volgens het CAS worden beoordeeld of in het onderhavige geval een buy-out-clause is overeengekomen.

De vaststellingsovereenkomst tussen de speler en Nafta bepaalt dat de vergoeding voor het vertrek van de speler aan het einde van het seizoen 2010/2011 € 50 000 bedraagt ('idemnification for the departure of the Player after the end of the season 2010/2011 amounts to 50.000,00 EUR'). Daarnaast wordt in de vaststellingsovereenkomst bepaald dat het contract tussen de speler en Nafta aan het einde van het seizoen – juni 2011 – eindigt.

De (letterlijke tekst in de) vaststellingsovereenkomst voldoet volgens het CAS niet aan de vereisten die worden gesteld aan een buy-out-clause. Doorslaggevend is dat de bepaling in de vaststellingsovereenkomst geen betrekking heeft op eenzijdige beëindiging. Het betreft hier een meer algemene bepaling die spreekt van een vertrek van de speler aan het eind van seizoen 2010/2011, waarna op een niet nader gespecificeerd moment een vergoeding van € 50 000 is verschuldigd.

Het CAS komt daarom tot de eindconclusie dat op grond van de vaststellingsovereenkomst de contractuele relatie tussen de speler en Nafta was geëindigd voordat de arbeidsovereenkomst met FC Metz werd overeengekomen. De speler was een vrije speler en er was geen sprake van een transfer van Nafta naar FC Metz. Er is geen opleidingsvergoeding verschuldigd.

Beslissing

Het beroep van FC Metz wordt gehonoreerd en de beslissing van de FIFA DRC van 25 april 2013 wordt vernietigd. Het CAS oordeelt dat FC Metz niet gehouden is een opleidingsvergoeding te betalen aan Nafta als gevolg van het overeenkomen van een arbeidsovereenkomst met de speler.

INTELLECTUELE EIGENDOM

Rb. Amsterdam (vzr.) 20 november 2014

ECLI:NL:RBAMS:2014:7867 (*Uitzending voetbalwedstrijden in openbaar café*)

Inleiding

Eiseressen zijn Eredivisie C.V. (hierna: ECV), Eredivisie Media & Marketing C.V. (hierna: EMM) en de 18 Eredivisieclubs (hierna: de clubs). De clubs hebben Endemol opdracht gegeven om in hun stadions livetelevisieregistraties (lees: wedstrijdbeelden) te maken van hun Eredivisiewedstrijden. Hierbij is bedongen dat alle auteursrechten op de wedstrijdbeelden door Endemol aan de clubs worden overgedragen. De clubs hebben zich verenigd in ECV en zowel ECV als EMM houdt zich namens de clubs bezig met de exploitatie van de auteursrechten op de wedstrijdbeelden. EMM is daarnaast auteursrechthebbende op de promofilmpjes en studioprogramma's zoals voor- en nabeschouwingen.

Voor de exploitatie van auteursrechten op de wedstrijdbeelden wordt een gesloten exploitatiesysteem gehanteerd via de televisiezender FOX Sports. Deze zender is uitsluitend te ontvangen na het afsluiten van een digitaal abonnement. Bij de aanbieders kan een consumenten- en een zakelijk abonnement worden afgesloten. Het consumentenabonnement geeft het recht om wedstrijden thuis, voor niet-commerciële doeleinden, te bekijken en het zakelijk abonnement biedt de gebruikers het recht op vertoning in het openbaar.

X is verweerder en heeft een eenmanszaak waarmee hij een café exploiteert waar wedstrijdbeelden van Eredivisiewedstrijden worden uitgezonden. X heeft bij UPC een consumentenabonnement genomen op de ontvangst van FOX Sports. Bij brief van 11 november 2013 heeft FOX Sports aan X medegedeeld dat bij een recent controleonderzoek is gebleken dat in X zijn café wedstrijdbeelden

worden vertoond, hetgeen alleen is toegestaan met het zakelijke abonnement.

Op 1 december 2013 en 24 augustus 2014 is door de deurwaarder geconstateerd dat X in zijn café wedstrijdbeelden uitzond, in het bijzonder livebeelden van de wedstrijden van Ajax. X is namens eiseressen op 29 augustus 2014 nogmaals gesommeerd een zakelijk abonnement af te nemen van FOX Sports, dan wel de inbreuken op de auteursrechten van de clubs te staken. Op 21 september 2014 is door de deurwaarder andermaal geconstateerd dat X in zijn café wedstrijdbeelden van een eredivisiewedstrijd uitzond.

Eiseressen stellen zich op het standpunt dat het vertonen van wedstrijdbeelden in een horecagelegenheid aan aldaar aanwezig publiek een inbreuk oplevert op hun auteursrechten, tenzij hier toestemming voor is gegeven (lees: tenzij X een zakelijk abonnement heeft afgesloten). Eiseressen starten een kort geding en vorderen samengevat dat X op straffe van dwangsom wordt geboden de inbreuk op de auteursrechten van eiseressen met onmiddellijke ingang te staken en gestaakt te houden, met een op grond van artikel 1019h Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna: Rv) volledige veroordeling van X in de proceskosten. Voorts vorderen eiseressen dat de termijn dat de voorlopige voorziening van kracht blijft, zolang er geen bodemprocedure is begonnen, als bedoeld in artikel 1019i Rv, op zes maanden wordt gesteld na vonnisdatum.

X voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

X heeft niet weersproken dat op de wedstrijdbeelden auteursrechtelijke bescherming rust en evenmin dat de wedstrijdbeelden op de genoemde data door hem in zijn café zijn vertoond. Door de wedstrijdbeelden aan een publiek te vertonen in het café heeft X deze beelden openbaar gemaakt in de zin van de Auteurswet. Het beperkte aantal kijkers in het café maakt niet dat er sprake is van vertoning aan een besloten familie- of vriendenkring, als gevolg waarvan er geen sprake zou zijn van een openbaarmaking. Het café was op de bewuste data immers openbaar toegankelijk en aannemelijk is dat X bij de vertoning een commercieel doel had.

Nu de clubs en EMM auteursrechthebbenden zijn van de wedstrijdbeelden (en promofilmpjes en studioprogramma's), mocht X de wedstrijdbeelden louter openbaar maken met toestemming van eiseressen. Hierbij merkt de voorzieningenrechter op dat ECV zelf geen auteursrechten heeft, maar klaarblijkelijk de exploitatie van de auteursrechten namens de clubs voor haar rekening neemt.

Tussen partijen is niet in geschil dat X geen zakelijk abonnement heeft van FOX Sports of op een andere wijze toestemming voor vertoning van de wedstrijdbeelden heeft gekregen van eiseressen. Daarmee staat vast dat X in elk geval omstreeks 11 november 2013, op 1 december 2013, op 24 augustus 2014 en op 21 september 2014 inbreuk heeft gemaakt op de auteursrechten van de clubs en EMM.

De inbreuk op de auteursrechten kan niet worden gerechtvaardigd indien wordt aangenomen, zoals X stelt, dat de vertoning van wedstrijdbeelden in het café een sociale functie heeft en daarmee een maatschappelijk doel dient. Evenmin kan X worden gevolgd in zijn stelling dat hij te goeder trouw zou zijn. X had na de eerste aanschrijving van FOX Sports kunnen weten er een zakelijk abonnement was vereist voor de openbaarmaking. Aldus kan X alleen de wedstrijden in het café blijven uitzenden indien hij een zakelijk abonnement afsluit. Het spoedeisend belang volgt uit het feit dat X, ondanks meerdere waarschuwingen, de auteursrechtinbreuken niet vrijwillig heeft gestaakt. De vordering van eiseressen zal worden toegewezen.

Beslissing

De voorzieningenrechter gebiedt X het plegen van inbreuken op de auteursrechten van de clubs en EMM, waaronder begrepen het vertonen van wedstrijdbeelden in horecagelegenheden die hij exploiteert aan aldaar aanwezig publiek, met onmiddellijke ingang te staken en gestaakt te houden. X wordt veroordeeld om aan eiseressen een dwangsom te betalen van € 2500 voor iedere dag dat hij in strijd handelt met voornoemd gebod, met een maximum van € 50 000. Voorts wordt X veroordeeld in de volledige proceskosten aan de zijde van eiseressen en wordt de termijn als bedoeld in artikel 1019i Rv op zes maanden na datum vonnis gesteld.

MATCHFIXING

CAS 2 september 2014

CAS/2014/A/3628 (*Eskişehirspor Kulübü (Eskişehirspor)/UEFA)*

Inleiding

Eskişehirspor is een Turkse voetbalclub die zich had geplaatst voor deelname aan de UEFA Europa League (hierna: UEL) in seizoen 2014/2015. Clubs die willen deelnemen aan de UEL moeten voldoen aan de UEFA-regelgeving en meer specifiek aan (de toelatingscriteria uit de) Regulations of the UEL (hierna: UEL Regulations). Artikel 2.08 UEL Regulations (hierna: artikel 2.08) bepaalt dat directe of indirecte betrokkenheid bij het beïnvloeden van uitslagen van voetbalwedstrijden (lees: matchfixing) kan resulteren in het niet toelaten van een club in de UEL (voor één seizoen).

Op 9 mei 2014 gaf Eskişehirspor op het UEL-aanmeldingsformulier aan dat in 2011 spelers en officials van de club zijn gearresteerd voor en zijn beschuldigd van vermeende betrokkenheid bij matchfixing. Hoewel hierbij een speler en de hoofdcoach strafrechtelijk zijn veroordeeld, heeft de club geen sancties gekregen en kan zij hiervoor

niet verantwoordelijk worden gehouden, aldus Eskişehirspor.

Op 19 mei 2014 werd door de UEFA General Secretary aan Eskişehirspor medegedeeld dat een tuchtprocedure tegen Eskişehirspor werd gestart om vermeend handelen in strijd met de UEL-toelatingscriteria vast te stellen. Naar aanleiding van een rapport van de UEFA Disciplinary Inspector van 20 mei 2014 besluit de UEFA Control and Disciplinary Body op 21 mei 2014 de zaak direct door te verwijzen naar de UEFA Appeals Body. Op 2 juni 2014 heeft er een hoorzitting plaatsgevonden, waarna op dezelfde dag door de UEFA Appeals Body wordt geoordeeld dat Eskişehirspor niet mag deelnemen aan de UEL 2014/2015.

Eskişehirspor heeft tegen dit besluit van de UEFA Appeals Body beroep bij het Court of Arbitration for Sport (hierna: CAS) ingesteld. Eskişehirspor verzoekt het CAS om het besluit van de UEFA Appeals Body te vernietigen en te oordelen dat zij wordt toegelaten tot de UEL 2014/2015, althans dat er louter een voorwaardelijke straf wordt opgelegd. Daarnaast verzoekt Eskişehirspor om de UEFA te veroordelen tot betaling van de proceskosten. De UEFA voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Eskişehirspor heeft het CAS verzocht om de UEFA te bevelen om een kopie te verstrekken van (i) het gehele dossier van de matchfixing-zaak van Steaua Boekarest en (ii) de aanmeldingsformulieren van twee andere, volgens Eskişehirspor bij vermeende matchfixing betrokken, Turkse clubs. Het CAS heeft dit verzoek afgewezen, omdat Eskişehirspor heeft nagelaten voldoende te onderbouwen dat deze dossiers relevant (kunnen) zijn voor de onderhavige zaak. Daarnaast merkt het CAS op dat het merendeel van de betreffende documenten in beginsel van vertrouwelijke aard is.

Het CAS stelt vast dat hij een oordeel dient te vellen over de vraag of Eskişehirspor direct of indirect betrokken is geweest bij het beïnvloeden van uitslagen van voetbalwedstrijden (artikel 2.08) en zo ja, wat de consequenties hiervan moeten zijn.

Het CAS is van oordeel dat artikel 2.08 niet van punitieve aard is, maar van administratieve aard. Dit artikel heeft immers niet ten doel om clubs te sanctioneren, maar om de waarden, doeleinden, reputatie en integriteit van de UEFA-competities te beschermen. De uitsluiting van deelname aan de UEL op grond van artikel 2.08 moet derhalve worden beschouwd als een administratieve maatregel en geen tuchtrechtelijke sanctie. Deze conclusie heeft tot gevolg dat de UEFA Disciplinary Regulations alleen van toepassing zijn voor zover het procedurele regels betreft en niet met betrekking tot inhoudelijke regels. Daarnaast zijn de fundamentele rechtsbeginselen die van toepassing zouden kunnen zijn in tuchtprocedures niet relevant in deze zaak, omdat het geen tuchtrechtelijke sanctie betreft. Er kan evenmin sprake zijn van een procedure waarbij geen proceskosten verschuldigd zijn, zoals bedoeld in artikel R.65 van de CAS Procedural Rules, omdat het geen appèl tegen een tuchtrechtelijke sanctie betreft.

Vervolgens wordt de reikwijdte van artikel 2.08 beoordeeld. Volgens het CAS moet dit artikel ruim worden uitgelegd: het betreft niet alleen handelingen die gericht zijn op het beïnvloeden van het wedstrijdresultaat, maar mogelijk ook, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, handelingen die een invloed kunnen hebben op het wedstrijdresultaat. Bij dergelijke handelingen kan worden gedacht aan het motiveren van spelers met bonussen van derden en het beïnvloeden van bepaalde wedstrijdaspecten zoals wie het eerste een ingooi krijgt (sportfixing).

Het is echter aan de UEFA om te bewijzen dat Eskişehirspor in strijd met artikel 2.08 heeft gehandeld. Het CAS heeft hierbij de bevoegdheid om volledig te toetsen aan de hand van de feiten en het toepasselijke recht. Het CAS baseert zijn beslissing in de onderhavige zaak op het door partijen aangeleverde bewijs en in het bijzonder op (i) de aangeleverde telefoontaps, (ii) het bewijs en de bevindingen in de Turkse strafrechtelijke procedure(s) en (iii) de verschillende Turkse strafrechtelijke vonnissen.

Op basis van voornoemde stukken acht het CAS voldoende bewezen dat een speler en de hoofdcoach van Eskişehirspor betrokken waren bij matchfixing in zowel de wedstrijd tussen Eskişehirspor en Fenerbahçe op 9 april 2011 als de wedstrijd tussen Eskişehirspor en Trabzonspor op 22 april 2011. Het is aldus komen vast te staan dat Eskişehirspor indirect betrokken was bij het beïnvloeden van uitslagen van voetbalwedstrijden. Deze betrokkenheid vond plaats door de handelingen van de speler en hoofdcoach. Deze handelingen kunnen en moeten Eskişehirspor volgens het CAS immers worden toegerekend. Eskişehirspor is daarom terecht uitgesloten voor deelname aan de UEL 2014/2015.

Ten slotte stelt Eskişehirspor zich nog op het standpunt dat er sprake zou zijn van strafverzachtende omstandigheden zoals bedoeld in artikel 11 UEFA Disciplinary Regulations. Nu in onderhavig geval geen sprake is van een sanctie maar van een administratieve maatregel, kan deze stelling geen standhouden.

Beslissing

Het beroep van Eskişehirspor tegen de beslissing van de UEFA Appeals Body wordt afgewezen. Eskişehirspor wordt veroordeeld in de door het CAS te bepalen arbitragekosten en voor het overige dienen partijen hun eigen proceskosten te dragen. Het uitvoerende deel van de uitspraak is op 7 juni 2014 aan partijen bekendgemaakt en de volledige uitspraak is op 2 september 2014 bekendgemaakt.

OVEREENKOMSTENRECHT

Hof Arnhem-Leeuwarden 9 september 2014

ECLI:NL:GHARL:2014:6886 (*Stichting Betaald Voetbal 'Vitesse Arnhem' & B.V. Vitesse & private financiers & Stichting Vrienden van Vitesse (Vitesse c.s.)/Provincie Gelderland (de Provincie)*)

Inleiding

Medio 2001 kampte voetbalclub B.V. Vitesse (hierna: Vitesse) met ernstige financiële tekorten. Op 1 en 2 juli 2001 heeft er op initiatief van een lid van Gedeputeerde Staten overleg plaatsgevonden tussen diverse belanghebbenden over de acute financiële problemen van Vitesse en de dreiging dat de KNVB-licentie niet zou worden verleend voor het nieuwe voetbalseizoen. Om die reden is gesproken over de aankoop van het stadion Gelredome door een of meer private partijen. Dit zou voor de Provincie echter onbespreekbaar zijn en daarom werd tijdens het overleg tevens gesproken over verlaging van de huurprijs van het stadion van *f* 800 000 naar *f* 200 000, waarbij de Provincie behulpzaam zou zijn.

Bij besluit van 3 juli 2001 heeft Gedeputeerde Staten bepaald dat van provinciewege steun aan verlaging van de huurprijs voor het stadion Gelredome zou worden verleend. Gelredome N.V., eigenaar van het stadion, heeft hierop de huurverlaging aan huurder Vitesse toegezegd. In een brief van 30 november 2001 van Gedeputeerde Staten aan Stichting Betaald Voetbal 'Vitesse Arnhem' (hierna: de Stichting) stelde Gedeputeerde Staten dat uit haar besluit van 3 juli 2001 een inspanningsverplichting voortvloeide, maar dat zou zijn gebleken dat een structurele verlaging van de huursom naar *f* 200 000 absoluut ontoereikend was voor een levensvatbare exploitatie van Gelredome N.V.

De herfinanciering van het stadion heeft uiteindelijk plaatsgevonden zonder betrokkenheid van de Provincie. Onder meer private financiers, de gemeente Arnhem en de Stichting Vrienden van Vitesse hebben Vitesse c.s. ten behoeve van de herfinanciering geldleningen verstrekt. Bovendien werd op 3 maart 2008 Vitesse c.s. voorlopige surseance van betaling verleend door de rechtbank, in het kader waarvan een akkoord is gesloten met schuldeisers; de schulden werden gesaneerd tegen een gedeeltelijke betaling van de schuldeisers.

Tegen deze achtergronden hebben Vitesse c.s. de Provincie gedagvaard en daarbij schadevergoeding, nader op te maken bij staat, gevorderd op grond van wanprestatie en/of onrechtmatig handelen van de Provincie. De rechtbank heeft deze vordering afgewezen. In hoger beroep oordeelde het hof echter dat de Provincie onrechtmatig heeft gehandeld jegens Vitesse c.s. en werd de schadevergoeding, nader op te maken bij staat, alsnog toegewezen. De Hoge Raad heeft het oordeel van het hof in stand gelaten.

Vitesse c.s. hebben vervolgens een schadestaatprocedure aanhangig gemaakt. De rechtbank wees de vorderingen van Vitesse c.s. in de schadestaatprocedure af, omdat niet was komen vast te staan dat de schade waarvoor Vitesse c.s. een vergoeding vorderde het gevolg was van de onrechtmatige daad van de Provincie. Hiertegen heeft Vitesse c.s. hoger beroep ingesteld.

Beoordeling

In het licht van de eerdere aansprakelijkheidsprocedure, die heeft geleid tot het arrest van de Hoge Raad, gaat het hof ervan uit dat de Provincie onrechtmatig heeft gehandeld jegens Vitesse c.s. Aldus moet het hof thans beantwoorden of en zo ja in welke omvang Vitesse c.s. schade hebben geleden als gevolg van dat onrechtmatig handelen. Hiervoor is van belang welk onrechtmatig handelen van de Provincie in de aansprakelijkheidsprocedure is komen vast te staan. Partijen zijn verdeeld over de vraag hoe het arrest van de Hoge Raad op dat punt moet worden uitgelegd.

Het hof is van oordeel dat uit de uitspraak van de Hoge Raad volgt dat in deze zaak sprake is van bijzondere omstandigheden die ertoe hebben geleid dat de Provincie een toerekenbare onrechtmatige daad jegens Vitesse c.s. heeft gepleegd. Er is immers nagelaten om een voorbehoud te maken bij de bevoegdheid van de gedeputeerden bij de door hen toegezegde eenmalige huurverlaging voor het seizoen 2001/2002 en er is niet gewaarschuwd dat Gedeputeerde Staten voor die huurverlaging slechts een inspanningsverplichting op zich nam. De Provincie heeft daarmee Vitesse c.s. op het verkeerde been gezet en dat kan in dit geval als onrechtmatig worden aangemerkt.

Het hof merkt hierbij op dat de Hoge Raad in zijn arrest niets heeft beslist over de vraag of er een causaal verband is tussen de diverse door Vitesse c.s. aangedragen schadeposten en de onrechtmatige daad van de Provincie. Deze vraag dient in de onderhavige procedure te worden beantwoord. Het hof acht voor het vereiste causaal verband bepalend of de desbetreffende schadeposten zouden zijn geleden indien de gedeputeerden destijds bij de besprekingen op 1 en 2 juli 2001 wel een voorbehoud zouden hebben gemaakt en/of een waarschuwing zouden hebben gegeven.

Alvorens te beoordelen of de afzonderlijke schadeposten voor toewijzing in aanmerking komen, gaat het hof in op de financiële noodsituatie van Vitesse. Volgens het hof is het juist dat de rechtbank heeft geoordeeld dat niet is komen vast te staan dat de financiële situatie van Vitesse verband hield met de hoogte van de huur van het stadion. De stelling van Vitesse c.s. dat dit een onjuist oordeel is van de rechtbank wordt derhalve niet gevolgd. De urgentie van de financiële situatie vloeide immers voort uit de korte termijn waarbinnen de KNVB, ten behoeve van de licentieverstrekking, dekking wenste te zien voor het incidentele tekort van circa *f* 22,7 mil-

joen en de financiële noodsituatie die zou ontstaan indien de licentie niet zou worden verleend.

De Stichting en Vitesse dragen de volgende schadeposten aan: te veel betaalde huur over 2001/2002, het financieel nadeel van het noodplan van de gemeente Arnhem, expertisekosten, saneringskosten, inkomensderving en wettelijke rente over deze schadeposten. Het hof oordeelt dat de vergoeding voor de door de Stichting en Vitesse gestelde schade moet worden afgewezen. Vitesse c.s. heeft onvoldoende gesteld dat de schade bestaande uit de huur over 2001/2002 zonder de onrechtmatige daad van de Provincie niet zou zijn geleden. De vorderingen met betrekking tot de overige schadeposten zijn, in het licht van de gemotiveerde betwisting door de Provincie, onvoldoende uitgewerkt en onderbouwd om te kunnen oordelen dat de onrechtmatige daad van de Provincie de oorzaak is geweest van de schade.

De vergoeding voor de door private financiers gestelde schade, te weten de schade in verband met de in het kader van het reddingsplan verstrekte leningen en overgenomen schulden, immateriële schade en wettelijke rente over het voorgaande, wordt eveneens afgewezen. Ook hier acht het hof het onvoldoende gemotiveerd dat de private financiers anders zouden hebben gehandeld indien de Provincie niet onrechtmatig zou hebben gehandeld. Relevant is onder meer dat volgens het hof valt af te leiden dat er bij de private financiers, mede gezien hun betrokkenheid bij Vitesse, de noodzaak om de licentie en het voortbestaan van Vitesse veilig te stellen en de aard van het te dekken tekort, een grote bereidheid bestond om Vitesse financieel bij te staan. Deze aspecten zijn van overeenkomstige toepassing op de Stichting Vrienden van Vitesse, hetgeen maakt dat de vergoeding voor de door hun gestelde schade voortvloeiende uit de verstrekte leningen en de wettelijke rente hierover eveneens wordt afgewezen.

Het hof ziet evenmin aanleiding om de ingestelde vordering van Vitesse c.s. tot winstafdracht toe te wijzen, nu niet is komen vast te staan dat de gestelde schade van Vitesse c.s. het gevolg is van de onrechtmatige daad van de Provincie. Het voorgaande brengt met zich mee dat ook het bezwaar van Vitesse c.s. tegen de eerdere kostenveroordeling faalt.

Beslissing

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank en veroordeelt Vitesse c.s. in de kosten van het hoger beroep en in de nakosten.

VERENIGINGSRECHT

CAS 2 december 2014

CAS 2014/A/3665, 3666 en 3667 (*Luis Suárez, FC Barcelona & Uruguayan Football Association (AUF)/FIFA*)

Inleiding

Suárez is een professionele voetbalspeler en sinds 16 juli 2014 in dienst van FC Barcelona. Op 24 juli 2014 speelde Suárez met zijn land Uruguay op het Wereldkampioenschap Voetbal een wedstrijd tegen Italië. In de 78ste minuut van deze wedstrijd vond een incident plaats tussen Suárez en de Italiaanse speler Chiellini, waarbij beide spelers op de grond vielen en Suárez een bijtende beweging in de richting van Chiellini zou hebben gemaakt. De scheidsrechter gaf een vrije trap aan Italië, maar had, evenals de assistent-scheidsrechters, niet waargenomen dat Suárez een bijtende beweging zou hebben gemaakt. Over het incident werd niets vermeld in het wedstrijdrapport.

Na de wedstrijd is er op 24 juli 2014 door de FIFA Disciplinary Committee een tuchtprocedure gestart tegen Suárez voor vermeend in strijd handelen met de FIFA Disciplinary Code (hierna: FIFA DC). Op 25 juli 2014 hebben Suárez en AUF schriftelijk verweer gevoerd.

Op 25 juli 2014 heeft de FIFA Disciplinary Committee geoordeeld dat Suárez in strijd heeft gehandeld met artikel 48 lid 1 onderdeel d en artikel 57 FIFA DC. Het eerstgenoemde artikel betreft 'acts of assaults' waaronder begrepen ellebogen, slaan en schoppen, en het laatstgenoemde artikel betreft de principes van fair play en goed sportmanschap. De FIFA Disciplinary Committee oordeelde dat Suárez werd geschorst voor de eerstvolgende negen interlands van Uruguay, vier maanden niet mocht deelnemen aan voetbalgerelateerde activiteiten, vier maanden geen voetbalstadions mocht betreden en een boete moest betalen van CHF 100 000.

Tegen dit oordeel werd door Suárez en AUF beroep ingesteld bij de FIFA Appeal Committee. Op 8 juli 2014 heeft de FIFA Appeal Committee het beroep van zowel Suárez als AUF verworpen. Op 23 juli 2014 hebben Suárez, FC Barcelona als belanghebbende en AUF (hierna: appellanten) – alle bij separaat beroepschrift – beroep tegen het oordeel van de FIFA Appeal Committee ingesteld bij het Court of Arbitration for Sport (hierna: CAS). Kort gezegd vorderen appellanten reducering van de door de FIFA Appeal Committee opgelegde straf. FIFA heeft verweer gevoerd en concludeert tot afwijzing van het beroep.

Op 29 juni 2014 heeft Suárez via een verklaring op zijn website spijt betuigd van het incident en beloofd dat dergelijke incidenten in de toekomst niet meer zullen voorkomen.

Beoordeling

Het CAS oordeelt dat FC Barcelona belanghebbende is en ontvankelijk in haar beroep. Doorslaggevend is dat de sanctie van Suárez rechtstreeks effect heeft op de financiële belangen van FC Barcelona, waarbij niet relevant is dat FC Barcelona pas belanghebbende is geworden op moment dat Suárez werd gecontracteerd en dus na de bestreden beslissing van de FIFA Appeal Committee.

Vervolgens moet worden beoordeeld of Suárez mocht worden bestraft op grond van de FIFA DC. AUF heeft in haar beroepschrift immers gesteld dat de tuchtrechtelijke organen van de FIFA niet bevoegd zouden zijn geweest om een tuchtrechtelijke procedure tegen Suárez te starten en dat Suárez daarom niet bestraft zou hebben kunnen worden.

Uit artikel 77 onderdeel a FIFA DC volgt dat de FIFA Disciplinary Committee verantwoordelijk is voor het (ambtshalve) sanctioneren van serieuze overtredingen die aan de waarneming van de wedstrijdofficials zijn ontsnapt. AUF stelt zich op het standpunt dat niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden uit dit artikel omdat de scheidsrechter voor het (bijt)incident een vrije trap zou hebben gegeven. Daarnaast tonen de videobeelden aan dat de scheidsrechter zijn aandacht zou hebben gericht op het (strafschop)gebied waar Suárez en Chiellini zich bevonden ten tijde van het incident.

Het standpunt van AUF wordt door het CAS niet gevolgd. Bijten is een serieuze overtreding volgens de FIFA DC en tevens hebben alle wedstrijdofficials expliciet aangegeven dat zij niet hebben gezien dat Suárez heeft gebeten. Dat de videobeelden erop wijzen dat de scheidsrechter ten tijde van het incident in de richting van Suárez en Chiellini keek en een vrije trap gaf, betekent volgens het CAS niet direct dat de scheidsrechter heeft gezien dat werd gebeten. De scheidsrechter zou ook een andere (minder ernstige) overtreding kunnen hebben waargenomen.

Nu vaststaat dat de FIFA Disciplinary Comittee – en dus ook de FIFA Appeal Committee in hoger beroep – de bevoegdheid had om Suárez te bestraffen en partijen verder niet van mening verschillen over de feiten die zich afspeelden tijdens de wedstrijd tussen Uruguay en Italië, dient te worden beoordeeld of er een geschikte straf is opgelegd.

Het CAS is van oordeel dat appellanten onterecht stellen dat de oplegging van de straf door toepassing van zowel artikel 48 lid 1 onderdeel d FIFA DC als artikel 57 FIFA DC in strijd is met het 'ne-bis-in-idem'-beginsel en/of het 'nulla-poena-sine-lege-certa'-beginsel. Het CAS stelt dat het ne-bis-in-idem-beginsel procedurele aspecten betreft en pas speelt indien er een nieuwe aanklacht is voor gelijke of vergelijkbare feiten, terwijl er eerder al een vrijspraak of veroordeling hiervoor heeft plaatsgevonden. Met betrekking tot het nulla-poena-sine-lege-certa-beginsel oordeelt het CAS dat – voor zover dit beginsel al van toepassing is – dit beginsel niet wordt overtreden omdat de FIFA-organen de (hoogte van de) sanctie(s) in individuele gevallen kunnen bepalen en niet vereist is dat de voetbalspeler voorafgaand al weet welke exacte sanctie op een overtreding staat.

Volgens het CAS is artikel 48 lid 1 onderdeel d FIFA DC een lex specialis van het meer algemene artikel 57 FIFA DC. Artikel 57 FIFA DC bevat een meer algemene restbepaling die is bedoeld om spelers te bestraffen die in strijd met de fair-play-gedachte handelen, maar niet rechtstreeks onder een van de andere, meer specifieke artikelen van de FIFA DC vallen. De overtreding van Suárez, bijten, moet worden beschouwd als 'assault' en valt daarom geheel en alleen onder de reikwijdte van artikel 48 lid 1 onderdeel d FIFA DC. Er moet derhalve worden beoordeeld of de opgelegde sanctie een geschikte straf is voor het overtreden van artikel 48 lid 1 onderdeel d FIFA DC.

Anders dan appellanten stellen hebben de bevoegde tuchtrechtelijke organen van de FIFA in het onderhavige geval op een juiste wijze alle omstandigheden van het geval – waaronder het feit dat Suárez een recidivist is – en de mate van schuld van Suárez meegenomen in de sanctieoplegging, zoals vereist op grond van artikel 39 lid 4 FIFA DC. Het CAS is het eens met de FIFA Appeal Committee dat aan de verontschuldigingen van Suárez weinig gewicht toekomt. Dit omdat Suárez in het verleden voor hetzelfde gedrag op vergelijkbare wijze excuses heeft gemaakt en een dergelijk incident toch weer opnieuw heeft plaatsgevonden. Daarnaast zijn de door Suárez aangeboden verontschuldigingen van andere aard dan verontschuldigingen direct na afloop van het incident en vóórdat een tuchtprocedure is gestart.

Het CAS komt echter tot de conclusie dat – gezien alle omstandigheden van het geval – de opgelegde verboden om deel te nemen aan voetbalgerelateerde activiteiten en om voetbalstadions te betreden niet kunnen worden opgelegd bij een overtreding van artikel 48 lid 1 onderdeel d FIFA DC en evenmin geschikt zijn bij een overtreding zoals die van Suárez. De FIFA Disciplinary Committee en de FIFA Appeal Committee hebben in hun beslissing nagelaten om mee te nemen dat de opgelegde straf verhindert dat Suárez bij zijn nieuwe club kan trainen en zijn conditie op peil kan houden, waardoor hij na het einde van de straf alsnog niet direct klaar is om te spelen voor de nieuwe club. Voorts is er geen rechtvaardiging gegeven voor de beslissing om Suárez de toegang tot voetbalstadions te ontzeggen.

Het CAS vindt vier maanden echter wel een geschikte indicatie van de duur waarvoor Suárez een straf moet worden opgelegd op grond van artikel 48 lid 1 onderdeel d FIFA DC. Derhalve zal het CAS het verbod om deel te nemen aan voetbalgerelateerde activiteiten vervangen door een verbod om aan officiële wedstrijden deel te nemen gedurende vier maanden. Het verbod om voetbalstadions te bezoeken wordt opgeheven en de overige

straffen worden in stand gehouden. Het CAS erkent dat dit een forse straf is, maar is van oordeel dat alle relevante omstandigheden, en hoofdzakelijk de houding van Suárez en het feit dat hij al twee keer eerder betrokken was bij een vergelijkbaar incident, maken dat de straf niet excessief of disproportioneel is.

Beslissing
Het beroep van appellanten wordt gedeeltelijk gehonoreerd en de beslissing van de FIFA Appeal Committee van 8 juli 2014 wordt vernietigd en vervangen door een nieuwe beslissing; het CAS oordeelt dat Suárez zich schuldig heeft gemaakt aan een overtreding van artikel 48 lid 1 onderdeel d FIFA DC en Suárez wordt geschorst voor negen interlands van Uruguay, mag vier maanden niet deelnemen aan officiële wedstrijden en moet een boete betalen van CHF 100 000. Het uitvoerende deel van de uitspraak is op 14 augustus aan partijen bekendgemaakt en de volledige uitspraak is op 2 december 2014 bekendgemaakt.

Rb. Limburg (vzr.) 10 december 2014

ECLI:NL:RBLIM:2014:10712 (*X (eiser)/Schietsportvereniging 'A-Team' (gedaagde)*)

Inleiding
Eiser is in 2006 lid geworden van de gedaagde en in 2013 is eiser toegetreden tot het bestuur van gedaagde. Begin 2014 is er een conflict ontstaan tussen eiser en een medebestuurslid. Het conflict is in de daaropvolgende maanden verhevigd. Als gevolg hiervan is in de algemene ledenvergadering van 18 juli 2014 besloten dat eiser wordt geroyeerd. Eiser is hiervan door het bestuur schriftelijk op de hoogte gesteld op 22 juli 2014.

Eiser heeft tegen het besluit van de algemene ledenvergadering intern beroep ingesteld, waarna het bestuur van gedaagde het royement bij brief van 26 augustus 2014 om haar moverende redenen heeft ingetrokken. Bij brief van 29 augustus 2014 heeft het bestuur van gedaagde het lidmaatschap van eiser opgezegd en hem medegedeeld dat daarmee tevens zijn bestuurslidmaatschap was geëindigd.

Eiser heeft gedaagde vervolgens gesommeerd om de opzegging ongedaan te maken en hem weer toe te laten als lid en als bestuurslid. Gedaagde heeft hier geen gevolg aan gegeven. Eiser start een kort geding en vordert primair, samengevat, dat aan gedaagde wordt verboden uitvoering te geven aan haar besluit tot opzegging van zijn lidmaatschap en dat aan gedaagde wordt bevolen hem weer toe te laten als bestuurder. Dit totdat in de bodemprocedure over de rechtsgeldigheid van de opzegging is beslist en op straffe van een dwangsom. Subsidiair vordert eiser een voorziening die de voorzieningenrechter in goede justitie passend acht. Gedaagde voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling
De statuten van gedaagde bepalen onder andere in artikel 5 dat het lidmaatschap kan eindigen door overlijden, schriftelijke opzegging door het lid of door de vereniging zonder inachtneming van een opzegtermijn of door ontzetting. Tegen een besluit tot ontzetting kan de betrokkene binnen een maand na kennisgeving beroep instellen. Over dit beroep bepaalt een door de algemene vergadering te benoemen commissie van drie leden. Daarnaast bepalen de statuten in artikel 8 lid 1 dat bestuursleden te allen tijde door de algemene vergadering kunnen worden ontslagen of geschorst. Artikel 8 lid 3 statuten bepaalt dat het bestuurslidmaatschap eindigt door het eindigen van het lidmaatschap van de vereniging of door bedanken.

Eiser stelt zich op het standpunt dat de opzegging van zijn lidmaatschap door gedaagde in strijd is met de statuten en in strijd met de redelijkheid en billijkheid zoals bedoeld in artikel 2:8 lid 1 BW. Daarentegen verantwoordt (het bestuur van) gedaagde haar handelwijze ten aanzien van eiser door te stellen dat op basis van de statuten het bestuur (bij meerderheidsbesluit) de bevoegdheid heeft het lidmaatschap van een lid op te zeggen (artikel 5) en dat als gevolg van de eindigen van het lidmaatschap van de vereniging het bestuurderschap automatisch vervalt (artikel 8).

De voorzieningenrechter volgt het standpunt van eiser en oordeelt dat gedaagde met haar handelwijze ten aanzien van eiser en de door haar aangedragen uitleg van de statuten de algemene vergadering op een essentieel punt, te weten het ontslag van een bestuurder, heeft gepasseerd. Door deze handelwijze heeft (de meerderheid van) het bestuur zich een bevoegdheid toegedicht die bij uitstek toekomt aan de algemene vergadering. Gedaagde heeft hiermee de algemene vergadering geheel buitenspel gezet. Te meer nu gedaagde kennelijk het standpunt inneemt dat bij opzegging van het lidmaatschap – anders dan bij ontzetting – geen beroep openstaat bij een door de algemene vergadering in te stellen commissie. Evenmin verhoudt het passeren van de algemene vergadering zich met de regel dat het orgaan dat een bestuurslid heeft benoemd te allen tijde tot diens ontslag kan beslissen, zoals neergelegd in artikel 2:37 lid 6 BW.

Op grond op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat een redelijke uitleg van de statuten in het onderhavig geval meebrengt dat onder 'het eindigen van het lidmaatschap van de vereniging' bedoeld in artikel 8 statuten niet mede kan worden begrepen de opzegging door het bestuur zonder daartoe strekkend besluit van de algemene vergadering of zonder bekrachtiging door een door de algemene vergadering in te stellen commissie. Het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is daarom dat er geen sprake is van een rechtsgeldige opzegging van het bestuurderschap. De vraag of de door gedaagde aangevoerde opzeggingsgronden valide zijn, kan onbesproken blijven.

De door eiser gevraagde voorzieningen, waarbij sprake is van een spoedeisend belang, komen neer op een verbod gevolgen te verbinden aan de door gedaagde beoogde beëindiging van het lidmaatschap en bestuurderschap van eiser. Deze voorzieningen zijn in beginsel toewijsbaar.

De vorderingen worden echter niet onverkort toegewezen gezien de belangen van partijen en de (deels gewijzigde) omstandigheden. Gedaagde zal eerst in de gelegenheid worden gesteld haar algemeen vergadering alsnog over het bestuurderschap (en lidmaatschap) van gedaagde te laten beslissen. Relevant hierbij is dat de algemene vergadering zich eerder al heeft uitgesproken over een royement van eiser. Daarnaast speelt dat eiser een nieuwe schietvereniging heeft opgericht en een deel van de leden van gedaagde heeft 'meegenomen', waarbij er sprake zou zijn van twee kampen. Verder is niet aannemelijk geworden dat eiser zijn wapenvergunning verliest indien hij niet meer kan terugkeren als actief (bestuurs)lid van gedaagde. Ten slotte moet het in het belang van beide partijen zijn en in het belang van de leden van gedaagde dat een eventuele terugkeer van eiser als actief (bestuurs)lid ordentelijk verloopt.

Beslissing

De voorzieningenrechter verbiedt gedaagde uitvoering te geven aan het besluit tot opzegging van het lidmaatschap en beveelt gedaagde te gehengen en gedogen dat eiser zijn bestuursfunctie van gedaagde ongehinderd uitoefent, totdat hierover in een bodemprocedure is beslist, althans totdat hierover door gedaagde op een andere wijze rechtsgeldig is beslist.

Eiser kan slechts rechten aan dit oordeel ontlenen indien niet binnen 90 dagen na dit vonnis alsnog met inachtneming van de statuten het bestuurderschap en het lidmaatschap is geëindigd. Als een dergelijke beëindiging van het lidmaatschap en bestuurderschap van eiser na 90 dagen na dit vonnis niet heeft plaatsgevonden en gedaagde het uitgesproken verbod of gegeven bevel overtreedt, is gedaagde aan eiser een dwangsom verschuldigd van € 100 per dag met een maximum van € 2500. Gedaagde wordt veroordeeld in de proceskosten.